

N:o 12.

Af Herr P. Petersson: Om inrättande inom Bankodiskonten af en särskild afdelning, uteslutande afsedd för utlåning åt jordbrukare, samt med förslag till de vilkor, hvarunder dylika lån må beviljas.

Vilkoret för allt arbete är penningar. Utan sådana är det hvarken möjligt att börja eller fullborda något. Denna sanning lära väl alla utaf oss någon gång hafva erfarit, sannt är visserligen att vi hafva åtskilliga låne-anstalter, hvilkas uppgift är att försträcka lånebehöfvande erforderligt kapital, men dessa äro emellertid till sin natur sådana, att de mest anlitas af den större affärsmannen.

Nödvändigheten torde dock fordra, att en låne-anstalt finnes, der äfven den mindre jordbrukaren kunde på drägliga vilkor erhålla penningar. Detta skulle, jag är derom fullt öfvertygad, höja vårt jordbruk ur det lägervall, hvaruti det på många ställen är försatt, samt med det samma lemna tillfälle till arbetsförtjenst åt en mängd kraftiga och senfulla armar, som nu äro i saknad af sådan. Staten bör derföre, enligt min tanke, på ett mera verksamt sätt underlätta kapital-tillgången för denna klass af medborgare, på ett sätt som på en gång betryggar säkerheten för penningarnes återbekommande och möjligheten för den hjälpbehöfvande att af egna tillgångar kunna återgälda bekommen undsättning.

Med anledning häraf vågar jag vördsammast föreslå:

a) att af Bankodiskonten en särskild afdelning göres, endast afsedd till jordbrukslån, derur icke lemnas högre belopp än 1,000 och icke mindre än 200 Riksdaler Riksmünt, med fem års afbetalningstid och en femtedel hvarje gång, jemte ränta à 5 procent;

b) att vid ansökningen skall vara bifogad en uppgift för hvilket företag lånet begäres;

c) att vid hvarje omsättning skall vara bifogadt ett af tvänne inom orten boende, länets hushållnings-

sällskaps ledamöter gifvet intyg, att arbetet företagits och fullföljts, hvarförutan lånet är förfallet till inbetalning vid nästföljande omsättningstid;

d) att dessa lån utlemnas enligt de föreskrifter, som för låns återbetalning nu äro gällande eller kunna komma att bestämmas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 24 Januari 1870.

P. Petersson,
från Kronobergs län.

N:o 13.

Af Herr **L. J. Hierta**: Om ändring i hvad Kongl. Förordningen den 13 Juni 1800 stadgar, rörande ansvar för uraktlåten lagfart.

Kongl. Förordningen den 13 Juni 1800, som innehåller föreskrift derom, att all handel om fastighet skall lagfaras och uppbud derå tagas i stad inom tre månader och å landet sist vid det Ting, som infaller efter sex månader sedan köpet slutadt blef, stadgar derjemte, att, om sådant försummas, köparen skall böta så mycket, som svarar mot värdet af det stämplade papper, hvarmed köpebrevet förses bör, och ändock sitt åtkomstbref med behörig charta sigillata belägga.

Olämpligheten af berörda stadgande finner en hvar, om han betraktar, att anledningen hvarför en köpare af fast egendom må underlåta att med egendomen lagfara, i de flesta, om icke i alla fall, är att söka i bristen på kontanta medel till inköp af det stämplade papper, hvarmed hans åtkomstbref bör beläggas. Stadgandet bestraffar således i sjelfva verket fattigdomen, och är desto mera grymt, som böterna skola vid bristande tillgång förvandlas till fängelse vid vatten